

לסתום את הפה

לו עוד סיכוי להסיר את רוע הגזירה. הוא דרש מראשי רשות השידור לא להמ" תין עד לאוקטובר, אלא להחליט מייד על גורל התפקיד. „אי אפשר להמשיך לעבוד באווירה של ספק“, הוא הסביר ללפיד, וליושב-ראש הוועדה-מנהל של רשות השידור, הפרופסור ראובן ירון. „אתם צריכים להחליט עכשיו אם אני ממשיך או לא. חוסר ההחלטה מערער את המערכת.“

סטירות לחי מכל עבר

הוא ערך כמה שיחות עם אישים שונים, ביניהם ראש-האופוזיציה, שימי עזון פרס, מהן יצא מעודד, נדמה היה ליבין שהרעש הציבורי, שיקום בעקבות הניסיון להדיח אותו, יפחיד את ראשי הליכוד המעוניינים בסילוקו, ויגיד אותם מכוונתם. יבין גם ציפה לתמיכה מעובדי מחלקתו, ומעובדי הטלוויזיה כולה. הוא זכר את ההפגנה הגדולה שערכו עובדי הטלוויזיה כשסולק מנהל-מחלקה אחר, מנהל מחלקת-התוכניות, מרדכי („מוטי“) קירשנר באום, וקיווה שהפגנות הרבה יותר גדולות יערכו למענו.

אולם יבין היה תמים. בראש ובראשונה הוא היה תמים לגבי עמדתו של הבוס הישיר שלו, מנהל הטלוויזיה צחי שימעוני. שימעוני נבחר על-ידי הוועדה-מנהל של רשות השידור לתפקידו לא בגלל כישוריו, כל מי שמצוי בעבודת טלוויזיה יודע שקשה היה למצוא מישו פחות מתאים משימעוני לתפקיד זה. אולם הוועדה-מנהל וטומי לפיד רצו באיש חלש, מנהל בובה, שלא יתערב בעבודה שלהם, ושישאיר את לפיד כמנהל-הטלוויזיה.

יבין ושימעוני עבדו שנים רבות ביחד, והיו חברים. בתמימותו חשב יבין שצחי לא יתן יד לסלק אותו. אולם באותה שיחה, אחרי שצחי התגבר על הבושה הפחדנית שלו, הוא ניסה לשכנע את יבין: „אתה בעצמך היית חצוי בקשר להמשך.“ מבט התדהמה של יבין לא הותיר ספק שצחי ממציא המצאות. יבין מעולם לא טען שאין הוא רוצה להמשיך בתפקיד, וגם לא הצטנע בעניין זה. „אני טוב כמנהל-המחלקה, ואני רוצה להמשיך לנהל אותה.“ הוא אמר לכל אחד.

אחרי-כך באה סטירת הלחי מצד עובדי מחלקתו של יבין, אלה לא יצאו להפגין בעדו, לא שלחו מיכתבי מחאה, אלא שמרו על שתיקה. רק ועדה-עובדי דים טען בהודעת-פרווה, שאותה שיגר לעיתונים: „הדהת יבין לא באה משיקר

מהלוקה (?) אחימאיר חצוי, אבל מוכן

מוחלף יבין בריחה לנישואים

כימעט חצות עברה כמה משברים, בעיקר משבר עזיבתו של יצחק רועה. יבין נתקל באופוזיציה פנימית בנוסחתו לשקם את המהדורה. סגנו, אחימאיר, משמש גם כעורך מבט, והוא ניסה להכשיל את כימעט חצות, ולהסית את רוב המשי-אבים, ואת מרבית הכתבות החשובות ל-מבט. במבט שני הוא נחלתו הביצעדית של האיש הפרובלמטי של מחלקת-החדשות, שימעוני ססלר. יבין לא היה חזק מספיק כדי להתערב בעבודתו של ססלר, וויתר מראש על כל פיקוח על מבט שני עד לשבוע שעבר שחשב יבין שיש

גלויים עם פאפו, ובאחת הישיבות הוא צעק עליו: „בגלל הציבור מואס בנו. אתה הפכת את הוועדה-מנהל לבדיחה.“ ב-1 באוקטובר עומדת להסתיים הקדנציה הראשונה של חיים יבין כמנהל מחלקת-החדשות. כשנבחר יבין, לפני כשלוש שנים לתפקיד, הוא קיבל לידו מחלקה הרוסה, בלתי-מיקצועית, שלא הצליחה להתמודד עם הדרישות החדשות תיזת של מיבנה האירועים בארץ.

נער שעשועים ושונאי ישראל

אז טענו הכל נגד המינוי. יבין נראה כנער שעשועים, קריין מלוקק ואליר לן של בנות עשרה, אך בשום פנים ואופן לא מנהל-מחלקת-החדשות. יבין לא התחיל בהפיקות. הוא קיבל לידו את המחלקה, והחליט לערוך בה שינויים סדרניים, אך עשה זאת באופן הדרגתי, תוך כדי ניסיון לא לפגוע באף אחד מעובדיו. כשהחלה האופנה לתקוף את מחלקת-החדשות, להציג את יבין, אחימאיר, יעל חן ורפיק חלבי כשונאי ישראל, מצא תמיד יבין את שביל-ההובל. הוא הגן על עובדיו בפני ההנהלה, אך הביא גם את תרומת מנהליו ליריעת העובדים, וביקש מהם לנהוג בריסון ובהתאפקות. גם יריבו הגדול ביותר של יבין, מלבד כמובן הצמד פאפו-ינון, אינם יכור לים להכחיש את העובדה שמהדורות מבט והשבוע יומן ארועים הן תוכניות חדשות טלוויזיוניות מעולות. למרות מינגלות-התקציב, כוח-אדם ולהצעים פוליטיים אדירים, מחלקת-החדשות של הטלוויזיה היא מערכת דינמית. המצליחה לסקר ארועים, ואף להביא סקופים רבים. מתנגדיו של יבין נתלו בשני כיש-לונות של המחלקה, המהדורה המסכמת כימעט חצות, המכונה בלעג „כימעט חדשות“, והתוכנית השבועית במבט שני.

כשנכנס חיים יבין, באחד מימי השבוע שעבר, לחדרו של מנכ"ל רשות השידור, יוסף („טומי“) לפיד, הוא הבין שהקרב הפרטי שלו אבוד. מלבד לפיד היה בחדר גם מנהל-הטלוויזיה, יצחק („צחי“) שימעוני. יבין העיף מבט אחד בצחי, והבין הכל. עיניו של שימעוני היו מושפלות. רק בשלב מתקדם ביותר של השיחה הוא העז להתבונן בעיניו של יבין.

השיחה שהתנהלה בחדר היתה סיומו של מאבק, המנהל כבר כשנה בטלוויזיה. מאבק על אחת העמדות האחרונות ששפיות במערכת זו. לפיד ושימעוני הוריעו ליבין על אי-יחידוש כהונתו כמנהל מחלקת-החדשות של הטלוויזיה.

את הירייה הראשונה נגד חיים יבין ירה, כמובן, הליצן של הוועדה-מנהל, עורך-הדין אהרון פאפו. פאפו האשים בירייה החדשה האחרונה את יבין, את סגנו של יבין, יעקוב אחימאיר וכמובן את רפיק חלבי בהאשמות שעברו את גבול הוצאת-הדיבה. איש מהם לא הגיש תביעה נגד פאפו. הסביר פעם יבין: „פאפו הוא דמות כה נלענת, שכל התמודדות איתו, בבית-מישפט או בכל מקום אחר, מביישת את המתמודד.“

אולם פאפו, שלעזרתו ניצב שליחו של זבולון המר בוועדה-מנהל של רשות השידור, איש המפד"ל מיכה ינון, המי שיך לטפס רעל נגד יבין. לדעת שניהם הוא סימל את כל הרע שבמחלקת-החדשות, והוא היה המסית העיקרי בטלוויזיה נגד שילטון הליכוד.

בתחילת הקדנציה שלו כמנכ"ל הרשות הצטרף גם טומי לפיד למשיצו של יבין. אולם ככל שחלפו החודשים, וככל שלפיד הבין שסיכויי המערך לחזור לשילטון גדלים, כך גם שינה לפיד את עורו. הוא נפגש לשיחות עם שימעוני פרס, הפך להיות חברים של חברי-כנסת מהמערך, ומימן את ביקורתו על מחלקת-החדשות. לפיד גם הגיע לכמה עימותים

מנכ"ל לפיד ומנהל שימעוני אופוזיציה לאומנית-דתית